

Sygn. akt II K 325/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 maja 2014 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Grzegorz Stupnicki

Protokolant Joanna Szajkowska

po rozpoznaniu w dniach 1 kwietnia 2014 r. i 6 maja 2014 r.

sprawy **A. P.**

syna L. i B. z d. D.

urodzonego w dniu (...) w J.

oraz **K. K. (1)**

syna H. i S. z d. K.

urodzonego w dniu (...) w J.

oskarżonych o to, że:

w okresie pomiędzy 24 listopada a 01 grudnia 2012 r. w J. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu, po uprzednim wybiciu szyby w oknie pomieszczenia magazynowego dostali się do jego wnętrza skąd dokonali zaboru w celu przywłaszczenia nagrzewnicy olejowej bdb, 6 mb rur miedzianych wraz z mosiężnymi zaworami i przedłużacza elektrycznego tj. przedmiotów o łącznej wartości 2420 zł czym działał na szkodę S. G.

to jest o czyn z art. 279 § 1 k.k.

I. oskarżonych **A. P. i K. K. (1)** uznaje za winnych popełnienia zarzucanego im czynu opisanego w części wstępnej wyroku, przy przyjęciu, iż wartość zabranych przedmiotów wynosiła łącznie 1187,87 zł, tj. występku z art. 279 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. wymierza im kary po 1 (jeden) rok pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. w związku z art. 70 § 2 k.k. wykonanie kary pozbawienia wolności w stosunku do oskarżonych **A. P. i K. K. (1)** warunkowo zawiesza na okresy prób wynoszące 4 (cztery) lata;

III. na podstawie art. 73 § 2 k.k. oddaje oskarżonych **A. P. i K. K. (1)** w okresie próby pod dozór kuratora;

IV. na podstawie art. 72 § 1 pkt 5 k.k. zobowiązuje oskarżonych **A. P. i K. K. (1)** do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu;

V. na podstawie art. 72 § 1 pkt 8 k.k. zobowiązuje oskarżonych **A. P. i K. K. (1)** do podjęcia starań o uzyskanie stałej pracy zarobkowej;

VI. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej oskarżonemu **A. P.** kary pozbawienia wolności zalicza okres zatrzymania 10 i 11 grudnia 2012 r.;

VII. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonych **A. P. i K. K. (1)** środek karny w postaci naprawienia szkody w części poprzez zapłatę na rzecz S. G. solidarnie kwoty 800 (osiemset) złotych;

VIII. na podstawie art. 415 § 7 k.p.k. pozostawia powództwa cywilne bez rozpoznania;

IX. na podstawie art. 29 ust.1 ustawy z dnia 26.05.1982 r. Prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. G. K. kwotę 900 zł netto, oraz kwotę 207 zł tytułem podatku od towarów i usług, tj. łącznie kwotę 1107 zł brutto;

X. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia w całości oskarżonych **A. P. i K. K. (1)** od kosztów sądowych obciążając nimi Skarb Państwa, w tym na podstawie art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych nie wymierza im opłaty.

Sygn. akt II K 325/13

UZASADNIENIE

K. K. (1) mieszka w J. przy ul. (...). W tej samej miejscowości, przy ul. (...) mieszkał jego znajomy A. P..

(dowód:

wyjaśnienia oskarżonego K. K. (2) k.59-60;

wyjaśnienia oskarżonego A. P. k.26-27)

W nieustalonym dniu ale w okresie pomiędzy 24 listopada 2012r. a 1 grudnia 2012r., w godzinach wieczornych K. K. (1) spotkał się z A. P. na ulicy (...) w J., nieopodal restauracji (...). Mężczyźni uzgodnili, że włamią się do tzw. szklarni mieszczącej się przy ul. (...), by zabrać znajdujące się tam rzeczy. Szklarnia ta była użytkowana przez S. G. i stanowiła dla niego pomieszczenia magazynowe. Następnie, zgodnie z porozumieniem mężczyźni spotkali się ponownie, o godzinie 21.30, w tym samym miejscu, po czym udali się w kierunku tej szklarni. K. K. (1) był wówczas wyposażony w wózek dwukołowy, śrubokręt oraz klucz tzw. „żabkę”. Po dojściu w pobliże szklarni A. P. kamieniem wybił w niej jedną szybę po czym obaj, przez powstały otwór, weszli do jej wnętrza. Będąc wewnątrz przy użyciu klucza „żabki” wykręcili śruby w zamknięciu drzwi po czym od środka je otworzyli. Następnie przez drzwi wynieśli zabrane z wnętrza szklarni znajdujące się tam interesujące ich przedmioty tj. nagrzewnicę olejową, przedłużacz oraz zdemontowane przez siebie 6 metrów bieżących rur miedzianych wraz z mosiężnymi zaworami i złożyli je na wózek po czym oddalili się z miejsca. Łączna wartość zabranych przedmiotów wynosiła 1187,87 zł.

(dowód:

częściowo wyjaśnienia oskarżonego A. P. k.26-27,53,95,162-163;

częściowo wyjaśnienia oskarżonego K. K. (1) k. 59-60,67-68,162;

zeznania świadka Z. W. k.11,101;

zeznania świadka S. W. (1) k. 100,166;

częściowo zeznania świadka S. G. k. 3,100-101,165-166;

kserokopie faktur VAT k.110-112,129;

protokół oględzin miejsca k.5-6)

A. P. był dotychczas dwukrotnie karany sądownie za przestępstwa.

(dowód:

dane o karalności oskarżonego A. P. k.152-154)

K. K. (1) był dotychczas dwukrotnie karany sędownie za przestępstwa.

(dowód:

dane o karalności oskarżonego K. K. (1) k.159-161)

A. P. nie jest chory psychicznie. Jest upośledzony umysłowo i funkcjonuje na poziomie osoby upośledzonej umysłowo w stopniu co najwyżej lekkim. W czasie zarzucanego mu czynu nie miał zniesionej ani ograniczonej w stopniu znacznym zdolności rozpoznania jego znaczenia bądź pokierowania swoim postępowaniem.

(dowód:

opinia sądowo psychiatryczna dotycząca oskarżonego A. P. k.36-37)

A. P. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że dokonał kradzieży z włamaniem wspólnie z K. K. (1) (pierwotnie używając nazwiska P.). Pierwotnie wskazał, że wspólnie zabrali nagrzewnicę i przedłużacz. Następnie przyznał, że zabrali także zawory mosiężne zaprzeczając by zabrali rurki miedziane. Na kolejnej rozprawie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu w całości dodając, iż kwestionuje wartość zabranych rzeczy.

K. K. (1) przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że dokonał kradzieży z włamaniem wspólnie z A. P. oraz wskazał jakie przedmioty zabrali. Na rozprawie potwierdził prawdziwość tych wyjaśnień dodając, że do ich złożenia zmusił go Policjant – mówiąc, że będzie go „lać po ryju”. Zapewnił, że gdyby nie to „nie sprzedałby” P..

Sąd zważył co następuje:

Oceniając wyjaśnienia oskarżonego K. K. (1) Sąd w całości uznał za wiarygodne podawane przez niego okoliczności w zakresie popełnionego czynu. Wyjaśnienia te, co do zasady, korespondowały z wyjaśnieniami A. P.. Tym samym nie budziły wątpliwości Sądu okoliczności dokonania tego czynu, gdyż obaj oskarżeni zgodnie opisali w jaki sposób go dokonali oraz jak dostali się do wnętrza, jak opuścili szklarnię oraz gdzie udali się z zabranymi przedmiotami. Wyjaśnienia A. P. także Sąd uznał za wiarygodne co do zasady, za wyjątkiem przedmiotów jaki mieli zabrać z K. K. (1). A. P. zaprzeczył bowiem, by wśród zabranych przedmiotów znajdowały się także miedziane rurki o długości 6 metrów. Te wyjaśnienia A. P. pozostawały jednak w sprzeczności z wyjaśnieniami K. K. (1), który przyznał, że takie rurki wspólnie zabrali oraz zeznaniami pokrzywdzonego, iż takie rurki utracił. K. K. (1) nie miał żadnego powodu by przyznawać się do zaboru także rurek miedzianych gdyby taki zabór nie nastąpił, toteż logicznym było uznanie, iż współdziałający ze sobą oskarżeni takie rurki zabrali – co podważało wiarygodność odmiennych w tym zakresie wyjaśnień A. P.. Pokreślić przy tym należy, iż wartość 6 metrów bieżących rurek miedzianych, w odniesieniu do całości strat poniesionych przez pokrzywdzonego, w tym przede wszystkim wartości nagrzewnicy olejowej, była niewielka. Tym samym nielogiczne byłoby przyjęcie, iż S. G. narażałby się na odpowiedzialność karną za składanie fałszywych zeznań, podając, iż sprawcy zabrali mu także rurki miedziane, gdyby ów fakt nie nastąpił. Oceniając zeznania S. G. Sąd nie przeoczył, iż w zakresie w jakim wskazał on wartość zabranych przedmiotów, były one niezgodne z rzeczywistością. Pokrzywdzony zawyżył zwłaszcza wartość nagrzewnicy olejowej, wskazując, iż była ona warta 2000 złotych, choć z przedłożonych przez niego rachunków – faktury VAT (k.116) wynikało, iż nagrzewnicę tę kupił za kwotę 908 złotych. Podobnie wskazał, że dwudziestometrowy przedłużacz ogrodowy jest wart 200 złotych choć kupił go za kwotę 39,98 złotych. Nadto zeznał, że wartość rur z zaworami to przynajmniej 1000 złotych, choć za widniejące na tych rachunkach (k.110-112) rurki miedziane (6 mb) oraz mosiężne zawory łącznie zapłacił 239,89 złotych. Fakt, iż pokrzywdzony wskazał niezgodnie z rzeczywistością wartość utraconych przez siebie przedmiotów nie podważało wiarygodności jego zeznań w pozostałym zakresie. Sąd uznał bowiem, iż pokrzywdzony, który utracił (i nie odzyskał rzeczy) ma tendencje do podawania różnej od rzeczywistej ich wartości w zależności od swoistego emocjonalnego związku z zajęciem. Dokonując tego czynu oskarżeni zdemontowali rury ze ścian i wykręcili zawory, co potęgowało obraz strat, gdyż do samej wartości rzeczy konieczne jest dodanie pracy by odtworzyć stan poprzedni, zaś ta praca (choć niewątpliwie

kosztowana) nie mieści się w pojęciu „wartość przedmiotów” utraconych. Z tych też powodów pokrzywdzony, który remontował pomieszczenia z których oskarżeni dokonali zaboru, mógł zawyżyć wartość zabranych mu przedmiotów, gdyż widział ogrom strat jakie w całości poniósł w związku z tym zdarzeniem.

Jako wiarygodne Sąd uznał zeznania świadka Z. W., gdyż były rzeczowe. Nadto znajdowały one potwierdzenie nie tylko w zeznaniach pokrzywdzonego ale także w wyjaśnieniach samych oskarżonych, którzy opisali sposób w jaki dostali się do wnętrza szklarni oraz jak z niej wyszli.

Sąd nie znalazł powodów by podważać wiarygodność zeznań świadka S. W. (2). Wprawdzie oskarżeni wyjaśnili, że ów funkcjonariusz Policji wykonywał niewłaściwie swoje obowiązki w czasie ich przesłuchania, jednakże ich wyjaśnienia były w tym zakresie sprzeczne z dowodem z dokumentu – protokołami przesłuchań podpisanymi przez nich bez zastrzeżeń.

Sąd jako wiarygodną uznał opinię sądowo – psychiatryczną dotyczącą oskarżonego A. P. bowiem została sporządzona przez biegłych psychiatrów po bezpośrednim badaniu tego oskarżonego, a jej wnioski były rzeczowe i należycie uzasadnione.

Sąd obdarzył walorem wiarygodności dowody z dokumentów ujawnione na rozprawie, bowiem zostały sporządzone przez powołane do tego podmioty w granicach ich kompetencji.

A. P. i K. K. (1) swoim zachowaniem podjętym wspólnie i w porozumieniu w nieustalonym dniu pomiędzy 24 listopada a 1 grudnia 2012 r. w J. polegającym na tym, że po uprzednim wybiciu szyby w oknie pomieszczenia magazynowego dostali się do jego wnętrza skąd dokonali zaboru w celu przywłaszczenia nagrzewnicy olejowej, 6 mb rur miedzianych wraz z mosiężnymi zaworami i przedłużacza elektrycznego wszystko o łącznej wartości 1187,87 złotych na szkodę S. G. wyczerpali znamiona czynu z art. 279 § 1 k.k.

Oskarżeni działali umyślnie. Chcąc osiągnąć korzyść majątkową kosztem innej osoby podjęli działania zmierzające do zapewnienia im takiej korzyści. Wpierw weszli ze sobą porozumienie, następnie przygotowali niezbędny sprzęt (wózek dwukołowy, klucz, śrubokręt) po czym przełamując zabezpieczenie budynku, tj. wybijając szybę, w przez powstały otwór dostali się do jego wnętrza skąd zabrał w celu przywłaszczenia znajdujące się tam interesujące ich przedmioty tj. nagrzewnicę olejową, 6 metrów bieżących rur miedzianych wraz z mosiężnymi zaworami oraz przedłużacz elektryczny, a następnie od wewnątrz odkręcili śruby od zamknięcia drzwi i w ten sposób wydostali się ze środka zabierając skradzione przedmioty, które następnie chcieli zbyć tj. postąpić z nimi jak właściciel.

Obaj oskarżeni są osobami pełnoletnimi działającymi w normalnej sytuacji motywacyjnej. Nadto A. P. choć jest osobą upośledzoną umysłowo w stopniu lekkim, nie miał zniesionej ani ograniczonej w stopniu znacznym zdolności rozpoznania znaczenia czynu bądź pokierowania swoim postępowaniem. Tym samym obaj oskarżeni są zdolni do zawinienia.

Stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonych przestępstwa był znaczny. Na stopień społecznej szkodliwości tego czynu miała wpływ postać zamiaru oskarżonych oraz wysokość wyrządzonej szkody a także sposób ich działania. Działanie oskarżonych było planowane i przemyślane, weszli bowiem ze sobą w porozumienie oraz przygotowali niezbędny sprzęt. Wprawdzie wysokość szkody wyrządzonej przestępstwem nie była wysoka, gdyż wynosiła niespełna 1200 złotych, jednakże nie można przeoczyć, iż dotychczas oskarżeni jej nie naprawili.

Jako okoliczność łagodzącą przy wymiarze kary Sąd uwzględnił przyznanie się oskarżonych do popełnienia zarzucanego im czynu. Do okoliczności obciążających zaliczyć należy fakt, iż obaj byli już uprzednio karani za przestępstwa także przeciwko mieniu.

Za adekwatną do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonym A. P. i K. K. (1) Sąd uznał kary po roku pozbawienia wolności. Kary w tym wymiarze winny uzmysłwić obu młodocianym oskarżonym nieopłacalność wchodzenia w konflikt z prawem a przez to wdrożyć ich do przestrzegania porządku prawnego,

wpływając na nich wychowawczo. W ocenie Sądu kara w tym wymiarze winna spełnić swoje cele w zakresie utrwalania prawidłowych postaw społecznych, gdyż wykazuje, że popełnienie przestępstwa pociąga za sobą odpowiednią odpłatę karnoprawną.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej oskarżonemu A. P. kary pozbawienia wolności Sąd zaliczył mu okres zatrzymania w dniach 10 i 11 grudnia 2012 r.

Na podstawie art. 46 § 1 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonych A. P. i K. K. (1) środek karny w postaci naprawienia szkody w części poprzez zapłatę na rzecz S. G. solidarnie kwoty 800 złotych. Sąd uznał, iż nałożenie na oskarżonych takiego środka karnego solidarnie jest uzasadnione faktem, iż obaj działając wspólnie i w porozumieniu zabrali pokrzywdzonemu przedmioty o łącznej wartości 1187,87 złotych. By nie zamykać pokrzywdzonemu możliwości dochodzenia w drodze ewentualnego procesu cywilnego dalszych roszczeń wobec oskarżonych (zwłaszcza wobec jego stanowiska, iż łączne straty jakie poniósł w wyniku tego czynu mają wynosić 6000 złotych), Sąd nałożył na oskarżonych obowiązek naprawienia tej szkody wynikającej z zaboru przedmiotów, jedynie w części. Ze względu na wymierzenie oskarżonym środka karnego, Sąd na podstawie art. 415 § 7 k.p.k. pozostawiał powództwa cywilne wniesione przez Prokuratora, bez rozpoznania.

Sąd uznał, że dla osiągnięcia zakładanych celów kary nie jest konieczna izolacja oskarżanych A. P. i K. K. (1). W ocenie Sądu istnieje wobec nich pozytywna prognoza kryminologiczna pozwalająca stosownie do art. 69 §1 k.k. zawiesić wykonanie wymierzonych im kar pozbawienia wolności. Ta pozytywna prognoza kryminologiczna, pozwala przypuszczać, iż pomimo zawieszenia wykonania wobec nich kar pozbawienia wolności będą oni przestrzegać porządku prawnego i nie wejdą w konflikt z prawem. Wprawdzie obaj oskarżeni byli uprzednio dwukrotnie karani sędownie za przestępstwa, jednakże Sąd nie przeoczył, iż wyroki te zapadły już po dokonaniu przez nich przypisanego im w niniejszym procesie przestępstwa. Dla zweryfikowania przyjętej wobec oskarżonych pozytywnej prognozy kryminologicznej, w ocenie Sądu wystarczający były czteroletnie okresy prób, toteż takie okresy na podstawie art. 70 § 2 k.k. zostały ustalone. Nadto, celem zapewnienia należytego przebiegu probacji, Sąd oddał młodocianych oskarżonych w okresie prób pod dozór kuratora sądowego (na podstawie art. 73 § 2 k.k.), zobowiązał do podjęcia starań o uzyskanie stałej pracy zarobkowej (na podstawie art. 72 § 1 pkt 8 k.k.) oraz zobowiązał do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu (na podstawie art. 72 § 1 pkt 5 k.k.).

Stosownie do treści art. 29 ust 1 ustawy z dnia 26 maja 1982r. Prawo o adwokaturze koszty nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu ponosi Skarb Państwa. Tym samym Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. G. K. kwotę 900 zł netto, oraz kwotę 207 zł tytułem podatku od towarów i usług, tj. łącznie kwotę 1107 zł brutto, jako zwrot nieopłaconych kosztów obrony oskarżonego A. P. z urzędu (§ 14 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 pkt 1 w zw. § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu).

Z uwagi na aktualną sytuację majątkową oskarżonych Sąd uznał, że uiszczenie przez nich kosztów sądowych byłoby dla nich zbyt uciążliwe. Przesądza to o spełnieniu przesłanek z art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych uzasadniających zwolnienie ich od kosztów sądowych w całości w tym od opłaty.